

навколоземний космічний простір [3].

Отже, актуальним зараз є акумулювання міжнародних зусиль в напрямку укладання Всесвітнього договору про екологічну безпеку Землі. Складовою частиною цього Договору міг би бути розділ, що стосується екологічної безпеки Землі від шкідливих наслідків космічної діяльності людини, в тому числі запобіганню засміченню космічного простору.

Література

1. Беглий О.В. Організаційно-правові аспекти попередження засмічення космічного простору. *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне та космічне право»*: зб. наук. пр. Київ: НАУ. 2009. № 3(12). С. 4-7.

2. Шемшученко Ю.С. Проблеми розвитку міжнародного космічного права. *Науковий вісник Дипломатичної академії України*. 2007. Вип. 13. С. 118-122. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvdau_2007_13_22 (дата звернення 27.02.2021).

3. Яцків А.В., Карманська А.П. Проблема засмічення космічного простору. *Аеро-2015. Повітряне і космічне право*: Матеріали Всеукр. конф. молодих учених і студентів. Т. 1 (м. Київ, Національний авіаційний університет, 26 лис. 2015 р.). Тернопіль: Вектор, 278 с.

УДК 349.6 (043.2)

Лобчук А.А., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ЕКОЛОГІЧНА КУЛЬТУРА СУСПІЛЬСТВА

У наш час людство стикається зі збільшенням екологічних катастроф, глибшим вивченням взаємозв'язку між людиною та природою, дає огляд наукової літератури та розробляє основну філософію розвитку. Екологічна культура для забезпечення сталого розвитку людства є дійсно актуальною. Освіта в галузі екологічної культури є одним з основних рішень для того, щоб розвиток екологічної культури став рушійною силою для сталого розвитку націй, а також для майбутнього людства.

Насьогодні, екологічну культуру досліджує багато вчених, які зацікавлені у вивченні та наведенні теоретичних перспектив, таких як: походження, визначення структури, форми вираження, функціональна роль екологічної культури стосовно розвитку, рішення для розвитку екологічної культури. Деякі автори, працюючи над екологією, екологічною культурою та культурою, з'ясували роль екосистеми, роль людини в екосистемі, а також намалювали взаємозв'язок людини та

природи в практичній діяльності.

Екологічна ситуація в світі досить складна і потребує негайних заходів. Для можливості реалізації їх необхідним є усвідомлення як студентською молоддю, так і всім суспільством глибини й важливості екологічних проблем. Проблеми формування екологічної культури осмислювалися та обговорювалися багатьма дослідниками. Серед них слід назвати таких учених, як М. Кисельов, В. Крисаченко, О. Салтовський, М. Тарасенко. Знаковими є роботи видатного українського природодослідника і філософа В. Вернадського, зокрема його праці «Роздуми натураліста», «Проблеми біогеохімії», «Філософські думки натураліста» та ін.

У наш час людство стикається зі зростаючими екологічними катастрофами, надзвичайно актуальними є подальші дослідження взаємозв'язку між людиною та природою, які обговорюються і дають огляд наукової літератури та встановлюють основну філософію розвитку - екологічна культура для забезпечення сталого розвитку людства. Освіта в галузі екологічної культури є одним з основних рішень для того, щоб зробити екологічну культуру рушійною силою для сталого розвитку націй, а також для майбутнього людства.

Не можна не помітити інтегруючу функцію екології в сучасній науці. За останні десятиріччя, як справедливо зауважує Ю. Одум, екологія все більше стає цілісною дисципліною, що пов'язує природничі та гуманітарні науки. Зберігаючи свої міцні корені в біологічних науках, вона вже не може бути віднесеною цілком тільки до них. Екологія - точна наука в тому розумінні, що вона використовує концепції, методи та засоби математики, хімії, фізики та інших природничих наук. Але водночас вона гуманітарна наука, оскільки на структуру і функцію екосистем дуже впливає поведінка людини. Як інтегрована та природнича наука екологія з великим успіхом може бути застосована до практичної діяльності людини, оскільки для ситуацій, що складаються в реальному світі, майже завжди є властивими два аспекти: природничий та соціальний [1, с. 11].

Багато дослідників вказують, що формування екологічної культури особистості відбувається поступово. Визначаючи етапи, автори вибудовують їх за принципом ієрархічності, тобто попередній є підготовчим по відношенню до чого.

Ефективність процесу формування нової екологічної культури безпосередньо залежить від радикальної гуманізації всіх сфер людського життя, від здатності соціуму розкрити потенційно властиві людині творчі здібності, розкріпачити особистість, її творчий потенціал, оскільки роль особистісного початку різко зростає в епоху процесу ноосферизації. І тільки суспільство, де особистість вільна і розкута, потенційно здатне до сприйняття і адаптації нових цінностей, нових ідей і поведінкових норм.

Головна мета нової екологічної культури повинна бути спрямована на формування вільної, творчої особистості, яка усвідомлює в той же час необхідність обмеження своєї свободи в ім'я забезпечення реалізації умов екологічного імперативу.

Отже, культура - це перш за все відносини між людиною та природою. Природа - це не просто відправна точка для людей; це також середовище, середовище для існування людини. Без природи люди не можуть створювати та задовольняти фізичні та нематеріальні потреби. Тому, коли люди об'єднуються з природою для створення продуктів для споживання, вони одночасно складають свій культурний сенс. Творчість і завоювання природного світу людини повинні досягти єдності зі світом природи, де творчі цінності людини завдяки праці - це всі культурні цінності. Якщо люди відокремляться від природи, вони не зможуть вижити і розвиватися; отже, природне знищення - це акт контркультури. Нова екологічна культура вимагає вироблення і реалізації нових моральних ідеалів і цінностей, норм і правил людської поведінки, що базуються на екогуманістичних принципах, що вносять нові обмеження в різні сфери антропогенної діяльності, які називають моральним імперативом.

Література

1. Дубовий В.І., Дубовий О.В. Екологічна культура: навч. посіб. Херсон: Грінь Д.С., 2016. 256 с.

УДК 342.95(043.2)

Майдачевська А.В., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Поліщук І.В., старший викладач

ЩОДО ПИТАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ АВІАПЕРЕВІЗНИКА У ВИПАДКУ ЗАТРИМАННЯ, ВТРАТИ АБО УШКОДЖЕННЯ БАГАЖУ

В умовах сьогодення авіатранспорт є одним із найшвидших та найбезпечніших видів транспорту, що використовується людьми для задоволення їх потреб. Аналізуючи статистичні дані Міжнародної організації цивільної авіації (ІСАО), можна побачити, що щороку кількість пасажирів, що користуються авіатранспортом збільшується в середньому на 6,5-7% [1]. З цього випливає, що попит на користування послугами авіаперевізників стрімко зростає. Невід'ємною частиною повітряного перевезення пасажирів є їх багаж. Однак, відповідно до даних